

Tohle

Blanka
Svobodová

nevyžehlíš

AL
press

edice
KIOKAN

edice
KIOKAN

Román

Tohle Blanka
Svobodová
nevyžehlíš

edice

KLOKAN

Copyright © Blanka Svobodová, 2016
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Copyright © Blanka Svobodová, 2016
Redakční úprava Anetta Nová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-
Místek, v edici Klokan, 2016
shop@alpress.cz
První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7543-350-3 (pdf)

Věnováno Lence

Obsah

1. Sním či bdím? 9
2. S bývalou... 21
3. Tehdy x teď 29
4. Nepříliš nutný sex s ex 39
5. Vždycky musí zapršet, abys uviděla duhu 45
6. Stařec a moře 53
7. Samým blahem, jedním tahem,
srdce z lásky maluju 59
8. Sladký domov se zbytkovou kyselinkou 67
9. NE Věru, NE! 77
10. Zlomený charakter 89
11. Kdo slídí, ten taky najde 97

12. Jste šťastná, maminko?
Gratuluji, tatínku! 105
13. Kdo zasadí, ten i sklídí 115
14. Vzít, nevzít, vzít, nevzít, vzít, nevzít... 121
15. To se musí zapít 129
16. Ujasnění životních priorit 141
17. Jako zlatá mládež 153
18. Hloupýkdodává, hloupějšíkdonebere 167
19. Kde začíná dovolená,
tam končí povinnosti 177
20. Nebe na zemi se jmenuje Zakynthos 185
21. Tři! Dva! Jedna! Ted'! 197
22. Když se všechno změní v nic 207
23. Lásko, co se s tebou stalo? 219
24. Ženy se nerozcházejí, ty pálí mosty 225

1.

Lenka

Sním či bdím?

Zdá se mi, že je to svatba. Nebo ne? Možná i zahradní party, těžko hádat. Každopádně jsem v naší zahradě. Je překrásně vyzdobená, různobarevné pentle pastelových barev v slabém větru vlají. Na větvích ovocných stromů, co kdysi vysadil můj děda, se pohupují pestrobarevné lampiony. Večer je určitě musíme rozsvítit. Jsou pomalované obrázky, anebo v odstínech jako mašle na strozech. Světlo růžová, zelená, žlutá, fialová. Miminkovsky něžné barvy. K ráji na zemi snad chybějí jen žlutá kuřátka a kudrnaté ovečky.

Já si oblékla bílé dlouhé jednoduché šaty se špagetovými ramínky. Volnější střih, sukně až na zem. A to za mnou – aha, to je vlečka! Dávám si pozor, abych po ní nešlapala.

Vlasy mám rozpuštěné, volně mi poletují kolem tváře, lechtají mě až na lopatkách. Na jaře mi slunce vyšisovalo blondaté pramínky do přirozeného melíru. U kadeřnice jsem nebyla snad dva roky a zatím tam návštěvu neplánuji. Nějak se mi nechce, nemám ráda, když se mě do-

týkají cizí ruce. Tenhle prostý a obyčejný účes, à la usuš a běž, zdobí věneček ze sedmikrásek. Sama jsem si ho upletla. V ruce svírám velkou kytici růžových pivoňek, pečlivě svázanou saténovou hebkou mašlí. Pivoňky miluju ze všech kytek nejvíc. Něžně voní. Připomínají mi dětství, babiččinu zahradu a později mámin záhon: tam kvetou bílé, růžové a vínové dohromady.

Na nohou mám sandálky, vlastně spíš žabky, zdobené křišťálovými kamínky, co se úžasně blýskají. Dobře že jsem si vzala žabky, kdybych šla po trávě v podpatcích, bořily by se do země, napadá mě mimoděk.

„Děkuji... Díky... Jéé, ahoj, díky,“ usmívám se na známé obličej.

Procházím špalírem tvořeným lidskými těly. Všichni se usmívají, někdo mi mává, muži kynou pravicí. Je to příjemné.

Hřejivé.

Lidské.

Objímající.

Cítím se milovaná.

Jsem šťastná.

Nejšťastnější.

Dojímá mě, že po spoustě let vidím spolužačky a spolužáky z vysoké, střední a dokonce i základní školy! Skvělé! To se vždycky musí stát něco výjimečného, abychom se potkali? Mám chuť se s každým dát do řeči, obejmout ho, zeptat se, kam se poděl, kde byl, že jsme se tak dlouho neviděli. Ubezpečit je všechny, že jsou pro mě důležité.

Ale nejde to, musím se jenom usmívat a jít klidným krokem po trávníku posetém lístky pivoňek. Nehraje hudba, slyším jen vítr a ptačí štěbetání...

* * *

A v levé ruce mačkám Tomášovu ruku.

Po očku na něj kouknu.

Culí se, vypadá šťastně. Zahřeje mě to u srdce. Mám radost, že on má radost. Vzal si šedý oblek, košili na rozhalenku. Často jsem mu říkala, že by mu slušela šedá, jenže on mi nevěřil a dával přednost tmavě modré. Taky dobré, ale měla jsem pravdu, šedá mu sekne víc. Vypadá krásně, jako model z časopisu. Mám fakt štěstí. Štěstí, že Tomáš je můj.

V koutku duše vím, že se nesmím prokecnout. Nechápu totiž důvod toho rozruchu kolem. Něco slavíme? Asi jo. Ale zaboha si nemůžu vzpomenout co. Nevadí. Nikdo po mně nechce vysvětlení. Všichni vědí, co mají dělat, a já kupodivu taky. Něco, někdo mě vede. Je mi dobře, tak si nebudu kazit krásné pozdní odpoledne otázkami.

Jsmo na konci špalíru. Stojíme pod nazdobenou třešní. Moje oblíbená májůvka. Zrovna kvete. K tomu ty lampiony, mašle – je to nejkrásnější strom, jaký jsem v životě viděla. Pod ním stojí moje máma. Krásně oblečená, nalíčená, usměvavá. Vypadá spíš jako moje sestra. Jsem šťastná, že právě ona je poslední člověk na konci řady. Když je tu máma, všechno je v pořádku. Ona nikdy nezklame. Nikdy nezklamala.

Obejmu ji. Zdá se mi drobná a voní mým dětstvím. Jsem vedle ni jako Eiffelovka. Kdy se tak zmenšila? Do ucha mi šeptem popřeje šťastný život.

„Mami, děkuju... Ale já už šťastná jsem. Vážně, jsem moc šťastná...“

„Leničko, holčičko moje... Jsem na tebe pyšná! Vypadáš jako princezna, moc ti to sluší. Taťka tě pozdravuje, je mu líto, že taky nemohl přijít.“

„To nevadí. Víím, že na mě myslí. To je v pohodě... Nemůže za to, že musel letět do Dubaje.“

Hlavou mi běží, kdy naposledy otec někam letěl. A proč je zrovna dneska v Dubaji? Netuším. Ale vím, že kdyby to nebylo důležité, byl by tady s mámou, se mnou, s Tomášem. S námi.

„Tak co, holčičko? Budeš házet kyticí, nebo si ji necháš na památku?“ zeptá se máma.

Házet kyticí? Takže tohle je svatba? Já nevím, jestli chci něčím někam házet, ale podle mámina výrazu chápu, jak zní správná odpověď.

„Jasně,“ kývnu, „všechny svobodné dámy prosím za mě. Házím kyticí!“

Sotva křiknu do davu, ženy se hned seběhnou za mě. Pro jistotu vynechávám slovo svatební. Co kdyby to přece jen svatba nebyla? Zabořím nos do pivoňek. To jsem si vás, krásné květy, dlouho neužila. Takhle je to se vším, nejkrásnějšího je poskrovnu.

Otočím se za sebe a uvidím les zvednutých rukou. Nadechnu se.

„Takže... Tři. Dva... Jedna. Teď!“

A... Máchnu vši silou paží za hlavu a slyším smích, řinkot skla...

V tom se leknutím probudím. Neházím kyticí, ale z odkrvené přežené ruky mi vypadla sklenka od vína a roztrhla se o dlažbu v obýváku snad na tisíc ostrých kousků. Promnu si oči a přemýšlím, jestli nemám znovu zavřít víčka a sen si nechat dozdát. Málokdy se mi zdá něco příjemného. Kdoví co znamená nevěstou ve snu býti... Musím se podívat do snáře.

Jenže – ačkoliv víčka držím křečovitě zavřená, mozek mi začal šrotovat. Pivoňkovu svatbu nechal bez konce, a už je tu realita. Teď už neaspím. Je to fuč. Fuč stejně jako Tomáš.

Můj přítel odjel na dovolenou s bývalou rodinou a já zůstala sama. Když za ním zaklaply dveře, nejdřív ze všeho jsem si nalila dvě deci červeného Merlotu – vypila je a potom usnula. Na dnešek jsem spánku moc nedala. Nějak jsem nemohla zabrat. Asi to bude úplňkem – svedu to na měsíc.

Vztah s Tomášem je jako na houpačce. Někdy přijdou velké vlny nadšení a nekonečného opojného osvobození, které dává křídla i těm, co na anděly nevěří. A potom následuje pád a v té propasti hluboké jako Macocha jenom výčitky, bolest zažraná pod kůži a smutek rozpuštěný ve dvou litrech slz.

Minimálně dvou. Tomu věřte. I tohle dokážu.

Teď se zuby nehty snažím nepadnout na hubu, proto jsem si pro začátek zvolila jako ředidlo samoty červené víno. Nevím, jestli je to dobrá volba. Tuším, že s mou diagnózou spíš ne.

Ještě se ani pořádně nesetmělo a já ležím v obýváku na pohovce, na sobě župan, nohy na konferenčním stolku... a jsem navátá, jak zákon káže. Dostávám se do výšin, kde sídlí inspirace a prý odtud padají ty nejlepší výtvoř. Ze mě kromě křišťálového poháru nevypadlo nic. Chemicko-alkoholový koktejl vybraného vína a tabletek, co léta sem tam zobnu, si v těle rychle prošlapal svoji cestičku.

Je mi přes třicet, ale teď si připadám na sto. Jsem současná a moderní, proto žiju s Tomášem na hromádce, nemám děti, dělám si, kdy chci co chci. Z těchto důvodů tu momentálně není nikdo, pro koho bych měla fungovat.

Jsem samostatná umělkyně, jsem ohromně in. Jak skvělé! Ale všechno jednou omrzí, stejně jako letní prázdniny napořád. Že by mě pánilo dobré bydlo? V hlavě mi krouží myšlenky jako na kolotoči, který naštěstí nestaví.

* * *

Kruci, co to vedu za monolog?! Rozklepala mě zimnice, naježily se mi chloupky po celém těle jako dikobrazovi ostny.

Neohrabaně se zvedám z koženého křesla v obýváku, kde jsem po dobu rozjímání nad životem trochu vystřízlivěla. Zapínám rychlovarnou konvici a hledám pytlík oblíbeného zeleného čaje. Uvařím si čaj. Protože je mi zima. V červenci!

Z kapsy vytahuju mobil a urychleně si volám o první pomoc. Do blázince se mnou. Migrény a úzkost jako přestupná stanice? Takový slabý odvárek?

„Ordinace doktorky Steinové, prosím,“ ozve se po hlasu známá sestra, nebo se mi to alespoň zdá.

„Lenka Balejová. Dobrý den, sestřičko, mohla bych se objednat?“ snažím se o přirozenou vlídnost, ale mluví se mě přiškrcený hlas.

Upiju vroucího čaje, popálím si jazyk a jako bonus mě poleje ledový pot.

„Dobrý den, paní Balejová, ano, ovšem! Kdy by vám to pasovalo? Vidím, že jste tady delší dobu nebyla. Je to urgentní?“

Nejurgentnější, co jste kdy zažila! Chce se mi ječet, možná spíš nebýt, je to dostatečně důvodné a pádné?

„Sestřičko, je to urgentní. Co nejdřív, prosím.“

Neprosím, doslova žadoním. Copak to necítí?

To už nikdo nechte mezi řádky? Ani žena nechápe ženu? Vždyť jsme pryč z jedné planety. Z Venuše. Sestro!

„A předpis na tabletky budete chtít?“ ptá se žena ledově klidně.

Kdoví, kolik takových nejnaléhavějších případů denně slyší. Už je imunní. Musí být, to je jasné. Ochotně nabízí vysvobození hladkými bílými tabletkami, které rozpouští úzkosti a stesky? Může být. Děkuju.

„Ano, kdyby to šlo,“ říkám veseleji, než jsem chtěla.

„Vidím, co užíváte... Takže prášky vám nechám předsat a s tou návštěvou... Příští čtvrtek, ale volno máme až v pět odpoledne. Můžete? Není to moc pozdě?“

Pozdě? Jsou dny, kdy dokážu přesně v tolik vstávat a snídat černý čaj s mlékem a přikusovat loupáček, který zbyl od Tomášovy „normální“ snídaně.

Pche!

Umělkyně!

Sova! Noční pták!

„V pořádku... Pro ten recept se stavím ještě dnes. Děkuju,“ vydechnu spokojeně.

„Nashledanou.“ Sestra položí sluchátko.

Spíš na brzku viděnou. Trochu mi odlehlo. Prohodit pár slov a být nuceně milá je zřejmě forma terapie. Možná bych si měla pořídit kanárka a hovořit k němu. Mluvit nahlas na živého tvora a ne vést nekonečné hovory sama se sebou, co očividně vedou k depresi jako z růže květ. Tohle výhledově zřejmě nezachrání ani antidepressiva.

Ferrrdo řřekni prrrášek!

Vsugerovávám si problikávající světlo na konci tunelu, když sbírám po obýváku Tomášovy poházené polokošile, různobarevné ponožky a zapomenutý šnorchl. Dívám se pozorně na potápěčskou modrooranžovou plastovou věc, která by se dala použít všelijak, v neposlední řadě i jako záminka se milovanému ozvat.

Po chvílce usilovného přemýšlení nápad házím za hlavu. Přece se má snažit ON. Je řada na NĚM. ON odjel s ex, ON slíbil, že napíše, ON mě tu nechal samotnou.

S potěchou letitého fetišisty přičichnu k Tomášově košili, potom ji zbytečně přepečlivě aranžuju na věšák. Vědomě si pěstuju prokrastinaci, větší než celý tenhle rozlehlý dům. Košile voní tak důvěrně, tak důvěrně krásně.

Žádný jiný než Tomáš by mi v životě nevoněl víc, líp, vím to. Vládne mezi námi chemie, celá Mendělejevova tabulka prvků ve složitém, ale dokonalém koncertu. To je to něco, co musí být shůry dáno, co neovlivníme. Díky za to, že těchto prvků máme vrchovatý kopec. Je na čem stavět, i po letech.

Na oranžový papírek sepisuju nákup na víkend. Pečlivě dopisuju hůlkovým písmem poslední, tu nejdůležitější položku: VÍNO.

Je mi jasné, že semolinovými těstovinami, bělicí zubní pastou, cuketou, bonboniérkou, jarem a vlhčenými ubrousky bych si dobrou náladu pro nastávající dny navodila jen těžko.

Leda že bych si koupila višně v čokoládě, několik obrovských krabic, čili takový nenápadně balený alkohol. Ha ha ha.

Útočištěm se teď stane můj ateliér a záchranným lanem štětce, paleta, bělobou zářící plátno, olejové barvy, terpentýn a datum v kalendáři, které se kvapem blíží. Jen díky tomuto Damoklovu meči se nemůžu poctivě celý den rochnit v sebelítosti jako hroch v blátíčku.

Odebírám se tedy do tvůrčího doupěte, které už jaksi samo o sobě, svým prostorem, evokuje nápady.

Kdysi dávno mi to tvrdil Tomáš a přesvědčivě vychvaloval svoji pracovnu, kde mu padají jako pečení holubi samy do úst ideje hodné Nobelovky.

S odstupem času souhlasím, měl pravdu. Uznávám. V jídelně, na jídelním stole s drobkou od oběda, by pěkně vybarvené myšlenky přicházely asi hůř, jestli vůbec. Člověk tvořivý prostě potřebuje svůj útulek.

Pronajmu hlavu a s ní i celé já abstraktní malbě na zakázku.

Doteď ani pořádně nevím, proč jsem na takovou nabídku kývla. Je možné produkovat umění na povel?

Jsem měkká, když mi k takovému činu stačilo jedno klukovské zamrkání pána v letech, kterého jsem do té doby nikdy neviděla. Zdál se mi to v tu chvíli vážně dobrý nápad. Kývala jsem jako nemocný osel. Tak si to teď sežeru.

Za domněnku, že dělám dobrou věc, tehdy asi mohly notně popíjené zlaté bublinky pravého šampaňského s jahodami, které byly zrovna v tom správném poměru zastoupeny v krevním řečišti. Potom se mi nezdá problém vůbec nic.

Naivně jsem si myslela, že starý neznámý stejně zapomeně, že se rozmyslí, že se něco stane. Jenže se nestalo vůbec nic. Postarší pán zavolal hned druhý den ráno. Trefil se do mé lehounké kocoviny; upřesnili jsme rozměry plátna a už to bylo. Objednávka. První zakázka v životě na míru, bez velké osobní angažovanosti, téměř vše bylo dáno. Ty jen do čtyř týdnů vytvoř, nabídni, prodej! Jsi přece, kruci, malířka. Malířka ano, to souhlasí, obchodnice nikoliv.

Jak jsem mohla tušit, že bych stěží nakreslila i domeček jedním tahem?

Nesmím si to protivit, musím to brát jako vysvobození, poručím mozku, pravé ruce. Je přece o moc jednodušší něco čmárat než řešit vztah o několika neznámých, či bohužel spíše důvěrně známých. Malba našťestí umí být i barevnou veselou hrou. Máš dát obraz, tak dáš, vytvoříš... Vytvoříš?!

Snažím se.

Fakt že jo.

Po několika hodinách usilovného skicování klidné a nezčerené představy, následného poposedávání na barové stoličce, usrkávání černé kávy, odcházení od plátna na

dva, tři, čtyři metry, abych viděla polotovar z dálky, mám pro dnešek vážně dost.

Už nemám náladu. Chybí totiž múza. Ta je na španělském pobřeží ostrova krásnějšího než sen. Před očima se mi chtě nechtě míhají polonahá, do bronzova opálená těla v křiklavých bikinách, šumí mořské vlny, slyším Tomášův smích, vidím jeho hollywoodský úsměv od ucha k uchu, vyvinutou Věru v titěrných šatičkách v předklonu nad radostí tleskající Sašenkou.

V tomhle hemžení se plátno, ze kterého má vyvěrat klid, mír a světle zelená barva, tvoří fakt blbě.

Proč Tomáš kruci slibuje, že se po příjezdu ozve, když to není pravda? To mu nestojím ani za blbou esemesku? K čertu se vším. Žárlivost mi kroutí žaludek a střeva.

Pozdě večer se zase neudržím. Spíš se ani udržet nechci. Není důvod. Tomáš mlčí a já mám přetlak všeho a vlastně nikoho. Paradox. Možná můj celoživotní strašák teď na pružinkách nevybíravě vyskakuje z důkladně zavřené krabice.

Tohle je začátek sedmidenní pomlky, která možná nikdy neskončí. Myslela jsem, že levou zadní ustojím Tomášovy aktivity s bývalou rodinou. To se tedy neděje ani zhruba. Myslela jsem, že jsem silnější.

Připadá mi, že nemám žádné eso v rukávu. Oni mají všechno, já nic. Srovnávací úzkost? Asi. Možná. Pravděpodobně.

Aby o mě zavadili pohledem, musela bych povít dvojčata, nebo by můj obraz musel viset v pařížském Louvru, hned vedle tajemné Mona Lisy, nebo nějaký podobný hodnotný důkaz, že jsem dobrá. Cítíte sami, že dokázat něco takového je dost nepravděpodobné.

Průměrná malířka, bezdětná, dvaatřicetiletá žena, OSVČ, navíc s půjčkou na rekonstrukci domu, prostě nemá na esa nárok. Esa došla.

Na zdraví si dopřeju další plnou sklenici zkapalněného lepšího stavu, ve kterém se dá přežít, trochu zapomenout a později snad i usnout.

Krkolomně rvu špunt ze sedmičky vína. Ne a ne to otevřít, kruci! Jsem na pokraji pláče a moc dobře vím, že to není zátkou, ale životem.

Potácím se kuchyní s láhví mezi stehny a utěrkou v ruce. Snad za deset minut zápolení a slov s hvězdičkou se mi konečně podaří tu blbou láhev otevřít. Příště si koupím krabicové, přísahám na holý pupek! Ať si o mně prodavačky v místním vesnickém krámě myslí, co chtějí. Ať vypadám jako alkoholik, jako nuzný bezdomovec z parku. No a co. Co ty báby vědí o samotě?

Určitě jsou spokojené, všechny do jedné tak vypadají. Žijí si jednoduše, možná je sem tam napadne, že jim utíkají hvězdy, a přitom jim vesmír leží u nohou. To obvyčejné je nejvíc, jenomže to se časem okouká a pak už to člověku ani nepřijde.

Představuji si, že každá z nich má doma svého Jardu, který si odpíchne ve dvě odpoledne někde v továrně, dvě rozdávané děti s poznámkami v žákovské a pusou umatlanou od čokolády. Mají všechno. Všechny. Závidím jim, i když vím, že závidět se nemá. Nahlas bych to neřekla, ale právě pro takový život ve čtyřech bych momentálně vraždila.

Nemám okroužkovaného Jardu, děti ani čokoládu...

Naprosté ticho v obýváku rozráží každé vyfukané písmeno esemesky. Omámeně a otupěle si vybavuji nostalgic-

ký text, který jsme si spiklenecky milenecky s Tomášem šeptávali kdysi. Kdysi dávno, snad už před naším letopočtem. Tehdy, když ještě nezapomínal, když mě nosil na rukou, když odcházel od ní ke mně...

A pak už si nepamatuju nic víc než úporné křeče v břiše, potem spleené vlasy na čele, dáivý reflex a celonoční objímání chladné záchodové mísy.

2.

Tomáš
S bývalou...

„*Vzdálenost probouzí lásku...*“
Hm. Zvednu obočí a snažím se tvářit neutrálně nad zrovna přijatou zprávu od: Lenka Sluníčko. U mě jak kdy, hledím na displej. A především jak s kým. Kdyby tu tak Lena byla! Když je té dálky víc než blízkosti, tak asi horko těžko, že...

Moc dobře vím, že je to moje vina, že se Lence nevěnuji tak, jak si zaslouží. Ještěže je tak silná. Chápe situaci. Je to milionová ženská. Lepší a chápavější bych těžko našel.

S povzdechem hodím mobil do kapsy džín a dál předstírám, že se přechoťně věnuju funkci neplaceného nosiče zavazadel své dcery a bývalé manželky. Otročina ve čtyřiceti stupních ve stínu.

Kdyby mě za tu přetvářku platili, přišel bych si možná na větší prachy než v projekční kanceláři!

Leno... Kdybys tohle viděla, věřila bys, že opravdu nemáš čeho litovat a na co žárlit.

Jdeme úzkou asfaltovou, snad do bodu varu vyhřátou cestičkou vedoucí k hotelu, a já si přikazuju, že se mu-

sím začít chovat normálně vesele, natěšeně, usměvavě, tak jako každý smrtelník na dovolené.

Vždyť mě osm dní na větrných Kanárech vyjde na pěkných padesát táců! Očekávám, že si tady odpočinu, o to mi jde. O odpočinek a čas strávený s dcerou. To potřebujeme nejvíce. Všudypřítomnou solí trochu poslepopat a nabalzamovat krevní pouto.

Neočekávám žádné velké povyražení, žádné ohňostroje zábavy. Chci jen přežít a vysadit a být co nejvíc začleněn do rodiny. A teď? Nesmím si pobyt protivit, i když mi z hlavy strhl značkovou kšiltovku poryv teplého mořského větru...

Ach jo. Bývalá žena, moje stále milované dítě a já myšlenkami u Lenky. Pěkně doma na Moravě, ve svém klidném přístavu, ve svém spokojeném životě.

Kdyby bývalka nebyla tak nezdravě upnutá na Sašu, mohl jsem vzít místo ní Lenu. Báječně bychom si užili všichni tři. Jenomže to by Věrunka nepřežila.

V jejích očích se o několik let mladší macecha není schopná postarat o sebe, natož o její nadprůměrně inteligentní sedmiletou dcerunku. Teda její... A taky mojí, samozřejmě! Ex si myslí, že zlatým hřebem dovolené bez její maličkosti by bylo potápění mezi žraloky bílé.

Vysvětlování, že Lenka je opravdu, ale opravdu jiná, je házení hrachu na zeď. Věra Lenku nemá ráda a asi se to nezmění, protože jak každý ví, současné a bývalé ženy si nerozumějí. Ani u nás nedošlo na světlou výjimku.

Věra je všemi mastmi mazaná ženská. Prozíravá. Dokáže těžít z mála. Má ostré lokty.

Moc dobře ví, že by se sama na Kanáry nikdy nepodívala, proto mě snese. A víte, kdo jsem já? Jak bych se mohl jmenovat? Oslíčku, otřes se.

Úspěšně dělám, že to nevidím, protože dcera je spokojená. A to je hlavní?

V dálce vidím hotel, vedle se třepou vlajky. Už jsem blízko. Musím se co nejdřív aklimatizovat, jinak ve mně bývalá začne číst jako v otevřené knížce. Docvakne jí, proč se nesměju jako po litru červeného. Sám jsem se zařekl, že s nimi na dovolenou dobrovolně pojedu a teď se tvářím jako boží umučení.

A to se mi – kdysi v zimě – zdálo, že tahle dovolená je super nápad. Jednou jsem vracel Sašu z prosáňkovaného víkendu. Lenka se doma objímala s chřipkou a lipovým čajem, proto s námi nebyla, tak jsem zcela neprozíravě přijal Věřino pozvání na kafe.

Ex zrovna náhodně rozjíkala nad pestrobarevnými katalogy s first minute. Opravdu to byla tak obrovská náhoda?

A mně připadalo vhodné nabídnout se, či spíše galantně se obětovat, obětovat sebe, Lenku, prachy, čas... Dát vše na zlatém podnosu pod nos Sašence. A ex. Co by otec pro dceru neudělal. Obzvláště když ji v necelých pěti nechal na krku manželce a dodnes ho tíží svědomí. To kafe mě stálo desetitisíce. A možná má nevyčíslitelnou hodnotu, když vezmu v potaz Lenino strádání a sebezapření.

Vzmuž se, chlape! Nefňukej jako baba, nadávám si v duchu a téměř se kopu do zadnice, abych se povzbudil a vyburcoval. Potřebuju upnout pozornost na současnost a ne převalovat jako hovnivál obrovskou kouli minulosti bezcílně sem a tam.

Místo koule vláčím za sebou tři kufry. Svůj stříbrný, druhý červený a nejmenší a nejtěžší růžový. Co se stane,

když se smíchá stříbrná a červená? Vyleze z toho rozmazlená Šípková Růženka.

Barevná zavazadla mají snad přes padesát kilo. Nechápu, že tohle ex prošlo při odbavení bez doplatku za nadváhu. Jo, vlastně jo, dávám si do souvislostí, proč. Po minutce mám jasno.

V Brně u přepážky seděl vykulený mladík a ten se spíš soustředil na její dekolt v křiklavém topu, co by si bez ostudy mohla vzít i luxusní děvka k tyči. Hleděl na ni přesně jako já před jedním desetiletím. Ten pohled a spadlou bradu jsem rozpoznal bezpečně.

Tehdy mě Věra uhranula. Mě! Logicky uvažujícího stavaře. Podala si mě bez velkých cavyků. Vycucla mě labužnický, na jeden nádech, jako čerstvou ústřici. Během hodiny v její přítomnosti se ze mě stala jen nepoužitelná schránka, skořepina nevábného vzezření. To cenné, dobré si pokapala citronem dle chuti a slupla. A já se dal.

Nemohl jsem jinak, byl jsem mladý a poprvé v životě nepřemýšlel mozkiem, ale rozkrokem. Jednoduše to nešlo, popadl mě takový chtíč, že jsem se sotva držel na odkrvených nohou.

Bože, jak ona tenkrát vypadala! Oživila Kleopatra? Byla úchvatná. Hovořila lehce oduševněle, přitom ne tolik, abych se cítil převálcovaný nebo zatlačený do kouta. Věděla, jak mě svést. Kdy povzbudit, kdy probudit soucit neveselou historkou, kdy naopak zalichotit, kdy zakřivit malinová ústa do obdivného ó.

Manipulovala opatrně, jemně žensky, obratně, v neviditelných rukavičkách. Chytře a tak, aby nevytvořila otisky, aby nebyl objeven předmět doličný, aby nebyl pachatel, aby zůstala jen oběť. A já, jako ochočený kohoutek, jí od prvního dne poslušně zobal zrní z dlaně.

Z její hebké dlaně.

Byla kočka, Ivice, žensky tvarovaná tak akorát – kyprá bohyně. Sebejistě a svůdně kroutila boky, nesla se na vysokých jehlových podpatcích a štěbetala na svého lapeného ptáka zdobnělinami sladkými a lepkavými jako cukrkandl.

Černohřívá zelenooká šelma na lovu. Prostě nenápadná kudlanka nábožná v převleku panterky.

Byl jsem na tom stejně jako teď mladík na letišti. I já na několik let zcela zapomněl vnímat jakékoliv číslice. Kašlal jsem dokonce i na minusové položky v bankovních výpisech.

Její plusy byly přece do očí bijící. Podstatou všeho se stala ona – má bohyně. Potkala mě pravá životní láska, myslel jsem si naivně.

Měl jsem oči jen pro ni. Později i pro její rostoucí břicho jménem Saša, naši neutuchající lásku.

Po čase delším než normálním jsem si konečně uvědomil, že jsem samečkem bez hlavy. Ba co hůř, že jsem i bez kudlanky, protože ta si v nedalekých lovištích hledala jiného samce s poloprázdnou hlavou a naditou šrajtoflí.

Ale co bylo, bylo.

Teď je to jinak. Minulost nezměním. Ale uznávám, že dodnes na ni není špatný pohled. Sice trochu přibrála, asi jako každá, co porodí, ale je v normě, neroztekla se. Je oplácaná na těch správných místech.

Ale mě už nerozhází. Už totiž nejsem nadržžený mladík, vytřeštěný z velikosti čtyři na ženském hrudníku. Ostatně, až na ni, já vždy dával přednost ženským, které jsou méně prostorově výrazné. To se mi líbí, to mě rajcuje. Moc. Nejvíc. Maximálně.

Moje Lena taková je. Křehká. Evokuje mi tím nevinost, mládí, skromnost, něhu. Útlý pas, téměř průsvitná,

pihami posetá hebká pokožka, vystupující klíční kosti, náznak pánevních, to ve mně startuje primitivní pudy. Jsem lovec, samec – a ona něžné třepetající se stvoření, co musím chránit. Krev se mi hrne do slabin a pulsuje v tříselech jen při té představě.

Já jsem úplně jiný. Protiklady se přitahují, říká se. Celý život bojuju proti ochrannému tukovému prstenci v pasové linii, alias známému pivnímu mozolu, prostě té hnusné pneumatice. Čím starší jsem, tím víc tuku na břicho mám.

Vysmívá se mi při každé zdolané sklapovačce. Snažím se večer nejíst a radši nesklapovat, abych nebyl zbytečně demotivovaný. Není to ideální kombinace, vím.

Asi proto bezmezně obdivuju štíhlost. Takovou od přírody danou, ladnost rýsujících se svalů. Lena mě vzrušuje, moje krásná blondýnečka, vážně mám doma abnormálně hezkou ženskou. Potkalo mě štěstí.

„Tomáši! Kdes byl takovou dobu? Já se Sašenkou spíme v ložnici a ty tady na tom rozkládacím gauči, nevadí?“ ptá ex řečnický, ve skutečnosti oznamuje a dlouhým rudým nehtem ukazuje na světlou popraskanou koženkovou dvojsedačku. Na moje místo, moje lože.

Ok. Žádný problém. Na gauči jsem naposledy nocoval, když jsme se my dva rozváděli. V její přítomnosti si lepší lůžko ani nedovedu představit. Prostě Věra rovná se gauč s deseti vrzajícími pružinami tlačícími rovnoměrně po celém těle.

„Jasně, v pořádku. Kam ti můžu dát kufr?“

Jak říkám – na dovolené jsem se z inženýra vypracoval na potupnou funkci nosiče a pochodující platební kartu bez PINu.

„Ke skříni v ložnici!“ zaječí jako Hitler odněkud z chodby.

Žádné děkuji, prosím, byl bys tak hodný a...

Celý vztekly vleču ty blbé kufry za sebou. Mám sto chutí se svalit na přidělený gauč, vzít si z minibaru jakýkoliv alkohol, zapnout bednu s fotbalem a klimbat, dokud mě to nepřestane bavit nebo neusnu.

Místo toho mě čeká různorodý kulturní program. Návštěva místních krámků, obcházení slunečníků na pláži a palačinky se zmrzlinou. Čím dýl tady jsem, tím víc tuším, že tenhle nápad byl zásah mimo terč.

Můj život je už dlouho jiný. Lena je mírná jako vítr v jahodách. Jemná, snová, chytrá ženská dokáže s chlapem zázraky. Jsem na její způsoby mluvy a chování tak navyklý, že mi rázné chování bývalé nebývale vadí a připadám si jako mezi štamgasty ve vesnické zaplivané putyce. Vole sem, vole tam a já jsem přemístovaným kastrovaným samcem tura domácího. Musím se Leně ozvat, že jsem v pořádku na místě, slíbil jsem to.

„Tatííí, mám hrozný hlad! Pojdme jíst! Pojdme, já už to nevydržím!!!“ zavříská mi Saša do levého ucha, že málem ohluchnu.

Snažím vyštrachat mobil z modré sportovní příruční tašky, ještě přepnutý na letecký režim, a nervy mi tečou asi tak jako čírky potu po spáncích. Nejraději bych té rozmazlené fifleně, co mi říká tati, dal pár facek. Ať se kočička probere a chová se těch pár dní normálně. Pocho-pitelně to neudělám.

„Tatííí! Tááááátoooooo!!!“

„Sašo! Kruci! Jak se to chováš!? To musíš tak křičet?“
Třikrát se zhluboka nadechnu a zahledím se do dceřiných nepřilíš spokojených černých očí. Pak pokračuju o poznání mileji.

„Řekni mamince a hned můžeme jít.“

Snažím se uklidnit dítě, Saša se mi teď zdá víc cizí než jakýkoliv harant ze sousedství.

Nevychovaný spratek, ale nemůžu to říct nahlas. Bytostně cítím na bedrech podíl své viny. Váží nejmíň tunu.

Vím, že jsem selhal. Jako otec i jako manžel. Celkově rodinně. A taky vím, že tahle koupená čtyřhvězda je jenom záplata. Na stejném principu jako když zalátáš dvacetimetrou díru na montérkách. Taky nejsou nové, efekt jen na oko, na šetrné použití, na donošení. Ta díra pod záplatou pořád je.

K napsání kratinké zprávy, potvrzující moje přežití, jsem se dostal až v noci. Do háje, vyčítám si to. Lenka mi kladla na srdce, ať se jí ozvu hned po příletu, ať nešílí strachy. Že by se ze mě stal i neschopný partner? Další K. O. ve výčtu? To snad ne!

„Zlato moje, jsem v pořádku v hotelu. Cesta byla klidná. Je tu vedro k padnutí. Jak je u nás? Drž se. Pusu.“

Jen co se tvář dotkne koženkového potahu, propadám se do spánku připomínajícího kóma. Pružina-nepružina, pyžamo-nepyžamo, přikrývka ne... Chrrr.

3.

Lenka

Tehdy x teď

Nikdy v životě jsem neměla štěstí ve hře a v lásce taky nic moc. Tohle pravidlo u mě pohořelo. Vlastně ani v přátelství a kamarádství. Vztahy mi jaksi nejdu.

Někdo nechápe rovnice, jinému se správně nenafouknou kynuté ovocné knedlíky, já zase kulhám v navazování kontaktů. Myslím tím takových těch pevných, těch na dlouhou trať, snad na celý život.

Ve společenské konverzaci typu: To máme dnes hezké počasí, jsem ještě schopná, ale když dojde na lámání chleba, vlastně si k sobě nikoho nepustím.

Žiju jinak, jaksi nekolektivně, neohrabaně, jakoby na zkoušku, jako kdyby měl po smrti následovat reparát, kde všechno půjde jako po másle. A nutno dodat, že tohle nastavení mám od kolébky. Věkem se to nelepší, spíš naopak.

Jsem odjakživa opožděná.

O panenství jsem přišla, když mi bylo náct – to je v pořádku. Když teda pominu, že to bylo taky jaksi o fous. Bylo

mi devatenáct a jedenáct měsíců. Dalo by se říct, že když jsem byla poprvé milována, byla jsem i poprvé opravdu políbená. Byla jsem chodící panna nepolíbená. Doslova.

Jako pubertačka jsem nechodila na diskotéky a takové ty zábavné blikající nesmysly mě nebraly, tudíž mi protklo mezi prsty i teenagerovské muchlování. Balení kohokoliv o víkendech na střední mi přišlo hrozně trapné a prvoplánové.

Ostatně dodnes mám jakékoliv společenské události nejradši, když z nich odcházím.

Nějak naivně jsem čekala a věřila, že ten pravý, nebo levý, prostě nějaký, jednoho dne přijde.

Sám.

A přišel.

S tím prvním opravdovým přítelem jsem chodila víc jak pět let. Byl starý jako já, měl náročnou práci a žádný čas. Neměl čas na mě, na záliby, na kamarády, na sport, na nic. Ten člověk neměl čas žít. Teď už to vím, tehdy ne. Od této doby nesnáším slovní spojení „Nemám čas“ a otazníky v esemeskách, protože ho prý stavěly do pozice, že musel odpovídat a to mu logicky zabíralo čas na práci.

Začarovaný kruh, kde jediným východiskem bylo odejít a jeho nechat běžet v tom nekonečném kulatém běhátku pro hlodavce, dokud ho neklepne pepka.

Na konci toho prapodivného vztahu jsem ho měla ráda vlastně jenom proto, že už ani nebyl. Stali jsme se spolubydlícími v bytě dva plus jedna a přesto, že jsme vedle sebe spávali, rozhodně jsme nespávali spolu. Byli jsme jako bratr se sestrou, co se moc nemusí. Mně vyhovovalo, že mám prázdný rajon, a jemu se zamlouvaly vyžehlené košile, protože nerad žehlil.

Byli jsme jako manželství z rozumu bez usvědčujícího dokumentu. Přesně tak si představuju, když se řekne, že vztah nemá s láskou nic společného, že jsou spolu pro a tři tečky. Ať si to každý doplní.

Tak jsme si vedle sebe nerušeně žili do Vánoc nevím jakého roku. Pamatuji si, že jsem tehdy v obýváku na parкетách zrovna balila dárky do tmavě modrého vánočního papíru. On se ramenem opíral o futro a několik minut mě upřeně sledoval. Já mlčela a zbytečně pečlivě aranžovala stříbrné mašle. Nevšimla jsem si ho.

Buď byl na cestě do práce nebo z práce, nebylo o čem diskutovat. On ale nečekaně promluvil. Leknutím jsem se stříhla do špičky levého ukazováku. Ta jizva mě hyzdí dodnes.

„Lenko? Proč tady vlastně jsi?“

„Dobrá otázka. Hmm... Balím ti dárky?“ řekla jsem po chvíli zkusmo a cucala si krvácející prst.

„Co kdybysme se na to vykašlali?“ řekl stejně nezaujatě a podal mi papírový kapesník – první pomoc zraněnému prstu.

„Chceš se rozejít?“ zeptala jsem se věčně, jako kdybych se ptala, jestli posnídá míchaná vejce, nebo chleba s máslem a rajčetem.

„Lenko... Tobě to nepřípadá divné?“ odpověděl otázkou a odešel zapnout rychlovarnou konvici.

„Hmm... Připadá!“ zavolala jsem do kuchyně, aby mě přes bublající vodu slyšel.

Nebyla to novinka: šlo o přechozený vztah, co se nezadržitelně řítíl do jednosměrky. Přítel po kávě odešel do práce a já od něho. Uklidila jsem balicí papír, nůžky, izolepu, pentle, pečlivě položila dárky pod už nazdobený smrček a začala si do jeho koše na prádlo sbírat svoje zbytky pětiletého vztahu.

Moc toho nebylo, chodila jsem po bytě a chladnokrevně vybírala, co si chci nechat v novém životě. Věděla jsem, že

se do toho bytu už nikdy nevrátím. Nikdy. Nezapomněla jsem si vzít nové zelenožluté, ještě nepoužité povlečení od mamky. Toho by bylo opravdu škoda. Tím zasněženým dnem skončil můj nejdelší vztah v životě.

Nevím jak on, ale já si už v myšlenkách nějaký ten měsíc poletovala stejně s jiným. S kolegou z práce. Stalo se. Říká se, že žena neodchází od někoho, ale k někomu. Pod toto tvrzení se mohu podepsat. S tímto kolegou, pár dnů po mých pětadvacátých narozeninách, začal kolotoč několika jednoročních vztahů a každý jeden, světe, div se – začínal na podzim a končil, než bys napočítala deset.

Měsíců.

Babí léto skrývá svou sílu pod pokličkou. Číhá a pak ze zálohy vystřelí Amorovým šípem. Já to tak mám. Od těch dob nedám na podzim dopustit. Dušičky jsou pro mě romantické a padající listí skrývá nové možnosti.

To nejpodstatnější a nejpeprnější ovšem bylo, že pseudovztahy probíhaly zásadně se ženatými nebo zadanými muži. Asi každá květina přitahuje určitý druh hmyzu. Nikdy jsem dotyčného okroužkovaného nelovila, nikdy o něho nežadonila, vždy jsem se „jenom“ poddala. Dá se muž znásilnit?

Ze začátku jsem se otrkávala a věřila záletníkovi, že jednou budeme spolu. Při druhém jsem už nevěřila, ale tajně doufala. U třetího nic nevypadalo růžověji – manželství jen na oko, děti žádné a zamilovanost z něho sálala jako teplo z právě rozdělaného ohně, co hodinu mi cinkla zamilovaná esemeska a mě se podlamovala kolena nad jeho dokonalostí a mým znovu nalezeným štěstím. Tála jsem jako vodová zmrzlina na poledním slunci.